

До Солом'янського райсуду м. Києва

«Боржник»: Устінов Євген Аркадійович

засіб зв'язку – немає,

«Стягувач»: Комунальне підприємство «Дирекція з управління та обслуговування житлового фонду» (код ЄДРПОУ 35756919),
вул. Соціалістична, 6, м. Київ, 03186,
засіб зв'язку – тел. 2494696,

**на судовий наказ Солом'янського райсуду м. Києва № 2609/30188/12
від 22.01.2013 р. (№ 2-н-1585/12, 2-н-20/13, суддя Кушнір С. І.)**

ЗАЯВА ПРО СКАСУВАННЯ СУДОВОГО НАКАЗУ.

Мною 31.01.2013 р. поштою отримано судовий наказ від 22.01.2013 р. на суму 14540,69 грн. та судового збору 107,30 грн., що виданий на користь «стягувача», який його обґрунтовує «боргом» за житлово-комунальні послуги на суму 12909,22 грн. (станом на 01.11.2012 р.), а також 3% річних на суму 675,49 грн. та інфляційних нарахувань 955,98 грн.

Ознайомившись з документами, що надішли, вважаю, що судовий наказ підлягає скасуванню з наступних підстав.

Заява про видачу судового наказу від 24.12.2012 р. підписана начальником ВСП «Батиївський» Куріленко В. І., яка не є особою, що представляє інтереси «стягувача», оскільки довіреність від «стягувача» на ім'я цієї особи відсутня. Довіреність видана на ім'я Рарогі Є. Ю., якою жодних заяв до суду не підписувалося; у самій заяві прізвище цієї особи, як уповноваженого представника «стягувача» не зазначено. Таким чином, заяву до суду подано неналежною особою, а судом порушені вимоги ч. 3, 4 ст. 98 ЦПК.

У заяві про видачу судового наказу не зазначені докази, які підтверджують, що між мною, як споживачем житлово-комунальних послуг, та «стягувачем» існують якісь правовідносини, а тому у останнього є право вимоги. Так, до заяви прикладене акт від 17.09.2012 р., затверджений директором КП «Батиївське» А. Шафаренко, тобто іншої юридичної особи, яка не є «стягувачем». Таким чином, відсутні докази порушення прав та інтересів саме «стягувача» не оплатою рахунку КП «Батиївське», нібито залишеного у поштовій скриньці.

Як роз'яснюється п. 5 ППВССУ № 14 від 23.12.2011 р. «Про практику розгляду судами заяв у порядку наказного провадження», за змістом статті 98, пункту 2 частини третьої статті 100, статті 103 ЦПК до заяви про видачу судового наказу додаються оригінали або належним чином завірені копії документів, які підтверджують матеріально-правову вимогу заявника. На такі документи поширюються вимоги статей 58 і 59 ЦПК щодо належності та допустимості доказів.

Однак, так званий «детальний розрахунок заборгованості» у розумінні положень ст. ст. 58, 59 ЦПК, не можна вважати належним і допустимим доказом.

Заявником не доведено, що житловий будинок № 57 по Червонозоряному пр-ту в м. Києві знаходиться на балансі «стягувача», та що він є управителем цього будинку; не доведено, що він надавав мені, а я отримував послуги з центрального опалення, з прибирання прибудинкової території, сходових клітин, обслуговування ліфтів, диспетчеризації, електроенергії для ліфтів, обслуговування внутрішньо-побутових мереж, дератизації та дезінсекції, обслуговування димовентильних каналів, підготовки до осінньо-зимового періоду, освітлення місць загального користування; не доведено, що сума заборгованості, яка зазначена в заяві у розмірі 12909,22 грн. відповідає тарифам на житлово-комунальні послуги, що затверджені в установленому законом порядку.

Згідно ст. 1 Закону України № 1875-IV «Про житлово-комунальні послуги» такими послугами визнається результат господарської діяльності, спрямованої на забезпечення умов проживання та перебування осіб у жилих і нежилих приміщеннях, будинках і спорудах, комплексах будинків і споруд відповідно до нормативів, норм, стандартів, порядків і правил.

Проте, «розрахунок заборгованості» заявника на суму 12909,22 грн. складений з порушенням ст. 9 Закону України № 996-XIV «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні»: не містить у собі дати і місця складання документа; немає назви підприємства, від імені якого складено документ (вона лише посвідчена «стягувачем»); не зазначені зміст та обсяги господарських операцій, одиниці виміру господарських операцій; не вказані нормативно-правові акти, на підставі яких проводилися нарахування і ціни/тарифи, встановлені цими актами; не вказано нормативно-правове обґрунтування зазначених сум перерахунків. Отже наданий «розрахунок» не містить інформації щодо предмету доказування, а тому відповідно до ст. 58 ЦПК є неналежним доказом.

«Стягувачем», як у заяві та і в «розрахунку заборгованості за житлово-комунальні послуги» не зазначено: які саме житлово-комунальні послуги у розумінні ст. 1 Закону України № 1875-IV він мені надає. З папірця, що має назву «Тарифи та структура тарифів» неможливо встановити – за що саме у мене виник «борг» з переліку наведених послуг. До самої заяви «стягувачем» прикладений акт від 15.11.2012 р., затверджений директором КП «Батиївське» А. Шафаренко, тобто іншої юридичної особи, яка не є «стягувачем» і в правовідносини з якою я не вступав. При цьому, відсутні жодні докази того, що «стягувач» представляє інтереси КП «Батиївське».

Відповідно до ч. 1 ст. 19 Закону України № 1875-IV відносини між учасниками договірних відносин у сфері житлово-комунальних послуг здійснюються виключно на договірних засадах.

Проте, у заяві не зазначено – ким саме з учасників договірних відносин (у розумінні ч. 2, 3, 4 ст. 19 Закону України № 1875-IV) є «стягувач» і чи існують ці договірні правовідносини між мною і «стягувачем» взагалі. Жодного договору, з істотними умовами, визначеними ст. 26 Закону України № 1875-IV «стягувачем» не надано, отже відсутні підстави вважати виникнення зобов'язання і застосування до правовідносин сторін норм зобов'язального права, зазначених у заяві.

Заявою про видачу судового наказу від 24.12.2012 р. охоплюється строк понад 3 (три) роки (з 01.10.2008 р. по 24.12.2009 р.), у межах якого особа може звернутися до суду з вимогою про захист свого цивільного права або інтересу. Таким чином, «борг» у розмірі 2961,61 грн. (з 3% річних та інфляційними) «стягувач» намагається стягнути поза межами позовної давності, що свідчить про існування спору. Посилання у заяві на ч. 1 ст. 264 ЦК є безпідставним, оскільки, по-перше, жодних дій, що свідчать про визнання «боргу», мною не вчинювалося (оплата за житлово-комунальні послуги у лютому 2012 р. не є оплатою «боргу», про що зазначено нижче); по-друге, оплата у лютому 2012 р. здійснена поза межами трирічного строку (з 01.10.2008 р. по 01.10.2011 р.), протягом якого, на думку «стягувача» виник «борг».

Крім того, до грошових сум інфляційних і трьох процентів річних (як неустойки у розумінні ч. 1 ст. 549 ЦК України) застосовується не загальна позовна давність, а спеціальна, яка складає 1 (один) рік, згідно п. 1 ч. 2 ст. 258 ЦК України. Однак, інфляційні і 3% річних нараховане у заяві поза межами преклюзивного строку, що свідчить про необґрунтованість розрахунків «стягувача».

Крім того, усі тарифи на теплову енергію і житлово-комунальні послуги з 01.12.2006 р. були визначені розпорядженнями КМДА, що не були зареєстровані територіальним органом юстиції, а тому вони є не чинними і такими, що не підлягають застосуванню. Вказане визнано прецедентною, згідно положень ст. ст. 214 (ч. 2), 360-7 ЦПК постановою Верховного Суду України від 28.11.2011 р. № 21-246а11, а тому суд ці тарифи не може приймати до уваги.

Подальші розпорядження КМДА, які встановлені з 01.07.2011 р. (zareєстровані територіальним органом юстиції) визнані незаконними і не чинними з моменту прийняття постановою Окружного адміністративного суду м. Києва від 31.10.2011 р. у справі № 2а-9480/11/2670.

При цьому, заявником не надано доказів нарахування мені вартості цих послуг, їх обсягу, якості тощо за чинними тарифами. Не доведено, що сума заборгованості, яка зазначена в заяві, відповідає тарифам, що визначені в установленому законом порядку. Так само не надано доказів того, що зазначені послуги я замовляв у «стягувача», як і того, що «стягувач» є виконавцем цих послуг; до того ж надані «докази» свідчать, що частина послуг виконувалася нібито «КП «Батиївське» (іншою юридичною особою).

Протягом жовтня 2008 р. – жовтня 2012 р. мною за житлово-комунальні послуги сплачено такі суми: 237,44 грн., 895,29 грн. (жовтень 2008 р.), 484,43 грн. (червень 2011 р.), 39,18 грн. (червень 2011 р.), 45,11 грн. (липень 2011 р.), 41,84 грн. (серпень 2011 р.), 44,09 грн. (вересень 2011 р.), 41,05 грн. (жовтень 2011 р.), 93,93 грн. (листопад 2011 р.), 96,00 грн. (грудень 2011 р.), 90,49 грн. (січень 2012 р.), 95,98 грн. (лютий 2012 р.), 96,88 грн. (березень 2012 р.), 96,64 грн. (квітень 2012 р.), 96,64 грн. (травень 2012 р.), 98,28 грн. (червень 2012 р.), 95,82 грн. (липень 2012 р.), 90,49 грн. (серпень 2012 р.), 91,72 грн. (вересень 2012 р.), 93,36 грн. (жовтень 2012 р.), що підтверджується копіями квитанцій. Отже, загальний рівень оплати за останніми, законно встановленими тарифами (станом до 01.12.2006 р.) складає 2964,66 грн., у той час як «стягувачем» зазначено про оплату лише 976,12 грн.

Таким чином, мною своєчасно здійснюються поточні платежі за законно встановленими тарифами по кожній житлово-комунальній послугі і ніякої оплати «боргу» протягом вказаного періоду не здійснювалося, у зв'язку з його відсутністю. Наведені «стягувачем» розрахунки не відповідають дійсності.

Оскільки обставини, зазначені у заяві про видачу судового наказу не мають правового підґрунтя, судовий наказ підлягає скасуванню.

На підставі викладеного, ст. ст. 60, 105, 360-7 ЦПК України,

ПРОШУ:

скасувати судовий наказ Солом'янського райсуду м. Києва від 22 січня 2013 р.

Додатки: *квитанції оплати житлово-комунальних послуг на суму 2964,66 грн., заява про укладання договорів від 20.12.2010 р., лист ГУ юстиції в м. Києві від 07.03.2012 р., постанова ОАС м. Києва від 31.10.2011 р. № 2а-9480/11/2670, постанова ВСУ від 28.11.2011 р. № 21-246а11, копія заяви з додатками (для «стягувача»).*

05 лютого 2013 р.

/Заявник Устінов Є. А./